

Возстала і лик закрила
Десниця, набрякла гнівом...
Вітри розгорнули крила
І крикнули чорним Дивом.

Вирує, сурмить повітря.
Насовують хмари — обри...
Цинобри на спад — не відра,
Проллялись цебри Цинобри.

Здрижали стовпи й колони,
Кладуть хмаросяжні мури
Такі громохкі поклони,
Що чола від них — на цури!

Вже холод у душах голих,
Вже кроки у вас — непевні?
А це ж лише перший сколих.
Це лиш ворухнувся древній!